

Sygn. akt II AKa 30/21

Sygn. akt II AKa 30/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Rafał Kaniok

Sędziowie: SA – Dorota Radlińska

SA – Katarzyna Capałowska

Protokolant: – Wiktoria Siporska

przy udziale Prokuratora Łukasza Pastuszki

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2023 r.

sprawy

A. N. (1) urodz. (...) w W. s. A. i J. oskarżonego z art. 258 § 3 k.k., art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

S. L. (1) urodz. (...) w W. s. M. i U. oskarżonego z art. 258 § 3 k.k., art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 56 § 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 21 września 2020 r. sygn. akt XVIII K 271/17

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 30/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

CZĘŚĆ WSTĘPNA**Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 września 2020 r.,
sygn. akt XVIII K 271/17

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonych A. N. (1) i S. L. (1)

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1) 2) 3) 4)	<p>1. mogący mieć wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k.), w szczególności art. 5 §2, art. 7, art. 366 §1 i art. 410 k.p.k. polegający na poczynieniu ustaleń faktycznych prowadzących do uznania obu oskarżonych za winnych przypisanych im zaskarżonym wyrokiem czynów w oparciu o dowolną ocenę wyjaśnień i zeznań A. P. (1) i G. P. (1), z pominięciem całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy oraz rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości co do sprawstwa oskarżonych na ich niekorzyść;</p> <p>2. obraży przepisów prawa materialnego (art. 438 pkt. 1 k.p.k.), w szczególności art. 18 §1 w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegający na</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	przyjęciu, iż finansowanie zakupu środków odurzających i substancji psychotropowych i upoważnienie wskazanej osoby do obrotu nimi wyczerpuje znamiona przedmiotowe kierowania wykonaniem czynu zabronionego przez inną osobę, w tym wypadku wprowadzeniem ww. środków i substancji do obrotu.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonych jest bezzasadna w stopniu oczywistym. Za bezpodstawne uznać należy zarówno zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego (5 § 2, 7, 366 § 1, 410 k.p.k.) jak i zarzut obrazy przepisów prawa materialnego (art. 18 § 1 k.k.) wraz z całą argumentacją przytoczoną na ich poparcie w uzasadnieniu apelacji. Tym samym na uwzględnienie nie zasługuje wniosek apelacyjny o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych.</p> <p>Zarzut z pkt 1 apelacji sprowadza się w istocie do zanegowania sądowej oceny wiarygodności zeznań świadków A. P. (1) i G. P. (1), pomijającej (zdaniem skarżącego) całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, przy nieuwzględnieniu istotnych okoliczności sprawy i rozstrzygnięciu wątpliwości, co do sprawstwa, na niekorzyść oskarżonych. Wypada w tym miejscu odnotować, że skarżący w ramach zarzutu, jak też w uzasadnieniu apelacji, nie wskazał, które okoliczności zostały przez Sąd meriti pominięte lub niewyjaśnione, jak też nie wymienił tych wątpliwości, które rzekomo zostały rozstrzygnięte w sposób niekorzystny dla oskarżonych.</p>		

W związku z tym należy zatem stanowczo podkreślić, iż Sąd I instancji, zarówno w toku postępowania dowodowego, jak też w ramach swoich rozważań (przedstawionych w pisemnych motywach wyroku) uwzględnił oraz wyjaśnił wszystkie okoliczności mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, zaś przeprowadzone w toku procesu dowody ocenił w sposób prawidłowy, bez przekraczania granic oceny swobodnej oraz z uwzględnieniem zasad rozsądnego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego. Nadto, jak wynika z uzasadnienia wyroku, w sprawie nie pojawiły się tego rodzaju nieusuwalne wątpliwości, które zostałyby następnie rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonych. Tym samym o obrazie przepisów procesowych wskazanych w pkt 1) apelacji (art. 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k., 366 § 1 k.p.k., 410 k.p.k.) nie może być mowy.

We wniesionym środku odwoławczym nie przedstawiono przy tym jakichkolwiek argumentów, które mogłyby skutecznie wzruszyć trafną i wnikliwą ocenę całokształtu ujawnionych dowodów, w tym dowodów z zeznań A. P. i G. P.. Brak też przekonującej argumentacji, która mogłaby podważyć, poczynione w oparciu o powyższą ocenę, ustalenia faktycznie wyroku, wskazujące w sposób jednoznaczny na sprawstwo i winę oskarżonych w zakresie przypisanych im w sentencji wyroku czynów, zakwalifikowanych prawidłowo jako przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. oraz przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu

narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione w warunkach sprawstwa kierowniczego.

Kwestionując sądową ocenę dowodów, w ramach pkt I uzasadnienia apelacji, skarżący ograniczył się w zasadzie do przytoczenia treści orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, w których wskazuje się na konieczność wyjątkowo ostrożnego i wnikliwego rozważania kwestii wiarygodności dowodu z pomówienia oraz na potrzebę zweryfikowania i potwierdzenia tegoż dowodu w oparciu o inne dowody bezpośrednie lub pośrednie. Rzecz w tym, że powyższe, jak najbardziej słuszne poglądy, nie stanowią w realiach niniejszej sprawy, argumentacji, która mogłaby, w jakimkolwiek stopniu podważyć analizę i ocenę poszczególnych dowodów przeprowadzoną przez Sąd I instancji.

Rozważania Sądu meriti, spełniają w powyższym zakresie w pełni kryteria przywołane w cytowanym przez skarżącego orzecznictwie. Nadto Sąd ten słusznie podkreślił, iż w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy obciążający oskarżonych nie ogranicza się do jednego, wyizolowanego z reszty dowodów, pomówienia.

Fakt kierowania zorganizowaną grupą przestępczą (mokotowską) przez oskarżonych w latach 2011 – 2013 został bowiem potwierdzony zeznaniami dwóch niezależnych od siebie świadków A. P. i G. P., wspartych wypowiedziami E. S. (1) (str. 15 i nast. uzasadnienia wyroku). Również ustalenia, co do kierowania obrotem środkami

odurzającymi, zostały oparte na zeznaniach świadka A. P., wspartych zeznaniami świadka G. P. (str. 19 uzasadnienia wyroku).

Sąd meriti w sposób przekonujący i wyczerpujący wykazał, iż zeznania tych świadków zasługują w powyższym zakresie na wiarę, tym bardziej, iż stanowią odrębne niezależne od siebie źródła dowodowe. Obydwaj świadkowie zdecydowali się na współpracę z organami ścigania, lecz każdy z nich w innym czasie i w innym postępowaniu. Ich kontakt z ww. grupą przestępczą był realizowany na różnych płaszczyznach i ich działania nie pokrywały się. Sąd meriti - wypełniając w pełni kryteria oceny, zeznań świadków z art. 60 k.k. zarysowane w orzecznictwie i doktrynie - zbadał i rozważył takie okoliczności jak: spójność, logiczność i niezmiennosc ich wypowiedzi, stopień ich wzajemnej korelacji i potwierdzenia w innych dowodach, tryb życia ww. świadków oraz brak interesu w niesłusznym obciążaniu oskarżonych i w umniejszaniu własnej odpowiedzialności. Sąd ten nie pominął też konieczności wyjaśnienia pewnych niekonsekwencji w ww. zeznaniach (np. kwestia brata E. P.).

Podsumowując, ocena wiarygodności dowodów z zeznań powyższych świadków, dokonana przez Sąd meriti zasługuje na pełną akceptację, w szczególności, iż nie ujawniły się żadne powody dla których obaj ww. świadkowie mieliby fałszywie obciążać oskarżonych, zaś zgodność relacji tych świadków z rzeczywistością została wnikliwie zweryfikowana w toku wielokrotnych przesłuchań.

Wbrew stanowisku skarżącego, wyrażonym w pkt II apelacji, zeznania powyższych świadków stanowiły wystarczającą i miarodajną podstawę dowodową do poczynienia kompletnych ustaleń faktycznych wskazujących, iż oskarżeni kierowali zorganizowaną zbrojną grupą przestępczą.

Nie zasługuje na aprobatę pogląd, iż zebrany materiał dowodowy nie może stanowić podstawy ustaleń w tym zakresie z uwagi na okoliczność, że świadek A. P. nie miał żadnej „własnej” wiedzy na temat kierowania powyższą grupą oraz czerpał informacje na ten temat z relacji osób trzecich oraz, że żadna z tych osób, jak też żaden z wskazywanych przez ww. świadków uczestników działalności tejże grupy nie potwierdziła jego relacji. Miejsce świadka A. P. w hierarchii grupy (...) i jego rola w działaniach przestępczych nie były bowiem na tyle istotne, by przyjmować uzasadnione założenie o konieczności uczestniczenia świadka w procesie decyzyjnym, podejmowanym bezpośrednio przez osoby kierujące ww. grupą tj. A. N. i S. L.. Z drugiej zaś strony A. P. funkcjonował w takim segmencie ww. struktury przestępczej, który umożliwiał mu pozyskiwanie miarodajnej wiedzy na temat mechanizmów zarządzania przedmiotową grupą. Zgodnie bowiem z zeznaniami G. P. A. P. należał do (istniejącej w ramach grupy (...)), podgrupy osób zajmującej się zamawianiem towaru m. in. z O. S.. E. S. (str. 8, 10 uzasadnienia wyroku), co pozostaje zbieżne z relacją samego świadka A. P. (str. 12). Sąd meriti dostrzega okoliczność, iż A. P. nie uczestniczył w spotkaniach,

w których oskarżeni zlecaliby mu konkretne napady. Jednak rolę osoby łączącej oskarżonych z podgrupą dokonującą napadów pełnił O. Z. (1), który należał do trzonu grupy (...). Zawsze też O. Z. część pieniędzy pozyskanych z napadów przekazywał oskarżonym (str. 12). Czasami tylko, jeśli oskarżeni o jakimś wydarzeniu nie wiedzieli, to nie przekazywano im pieniędzy (str. 10, 12, 14). Grupa kierowana przez oskarżonych zajmowała się, obok napadów, obrotem narkotykami, ściąganiem haraczy (łącznie z pobiciami), prowadziła magazyn z narkotykami oraz przechowywała broń (str. 12 – 13 – 14).

Eksponując (w ramach pkt II uzasadnienia apelacji) fakt, iż A. P. posiadał wiedzę, odnośnie kierowniczej roli oskarżonych w przedmiotowej grupie w latach 2011 – 2013, pochodzącą jedynie od innych osób, skarżący zdaje się zapominać, iż kolejny świadek, obciążający oskarżonych tj. G. P., czerpał wiedzę na ten temat w większości z bezpośredniej relacji z oskarżonymi. Obaj oskarżeni zaproponowali mu żeby, po wyjściu z aresztu, przystąpił do kierowanej przez nich grupy (...). Świadek opisał strukturę tej grupy wskazując, iż wszystkie decyzje były podejmowane przez S. L. i A. N. (str. 7). Miał też szeroką wiedzę o handlu i przechowywaniu narkotyków, pobieraniem haraczy, prowadzeniu agencji towarzyskich, organizowaniu włamań i napadów oraz o zakupach i przechowywaniu broni palnej (str. 8 – 11).

Zauważyć też trzeba, że zeznania G. P. i A. P. wskazujące na sprawstwo oskarżonych w zakresie czynu z pkt 1) wyroku znalazły

wsparcie w zeznaniach E. S. (1) z postępowania przygotowawczego, które (w przeciwieństwie do zeznań z rozpraw) trafnie zostały uznane przez Sąd meriti za wiarygodne. W protokole przesłuchania z k. 83v – 84 E. S. potwierdził, iż w 2012 r. istniała formacja zwana mokotowską. Pomimo, iż nie wiedział kto kierował grupą to orientował się, że A. N. i S. L. byli uważani za osoby ważne w grupie, z którymi należało zawsze się liczyć, co było oczywiste (k. 83v).

Podnoszona przez skarżącego okoliczność, iż osoby, które zostały wskazane przez A. P., nie przyznały się do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej (twierdząc nawet, iż nie wiedziały o jej istnieniu) nie stanowi logicznej przesłanki mogącej podważyć ustalenia wyroku w tym zakresie, tym bardziej, iż stanowiła ona przedmiot szczegółowej analizy przedstawianej w ramach pisemnych motywów tegoż wyroku. Sąd meriti słusznie podkreśla, że zeznania ww. świadków nie mogą stanowić skutecznego przeciwdowodu wobec zeznań A. P. i G. P..

Wszyscy ci świadkowie, którzy zostali przywołani przez skarżącego, na okoliczność nieistnienia grupy (...) kierowanej przez oskarżonych, są osobami skazanymi za przestępstwa m. in. objęte aktem oskarżenia w sprawie XVIII K 55/15 lub w innych powiązanych sprawach. Niektórzy z tych świadków przyznali się częściowo do przypisywanych im czynów (nie wskazywali na rolę oskarżonych), inni nie przyznawali się w ogóle, zgodnie z przyjętymi przez nich liniami obrony. Wszelako żaden z tych świadków

nie przedstawił jakiegokolwiek przekonującego powodu, dla którego dwaj (a w zasadzie ww. trzej) świadkowie mieliby fałszywie obciążać odpowiedzialnością tak dużą grupę niewinnych osób, w tym osób oskarżonych w niniejszej sprawie (str. 35). Dotyczy to w całej rozciągłości również tych świadków, na których zeznania powołuje się skarżący w kontekście czynów, za które oskarżeni N. i L. zostali prawomocnie skazani wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 14 października 2016 r. (XVIII K 55/15) tj. przyjęcia wyrobów jubilerskich pochodzących z rozboju z dnia 30 sierpnia 2011 r. oraz zlecenia pobicia lidera grupy (...) we wrześniu 2011 r. Argumenty obrony, kwestionujące oceny i ustalenia ww. wyroku w zakresie, w którym przypisano oskarżonym N. i L. sprawstwo i winę co do obu powyższych czynów zostały krytycznie omówione w ramach uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 17 października 2017 r. w sprawie II AKa 148/17 (str. 94 – 98 ww. uzasadnienia).

Sąd Apelacyjny rozpoznający obecnie sprawę w pełni podziela stanowisko zaprezentowane w uzasadnieniu powyższego wyroku, wskazujące w sposób jednoznaczny, iż oskarżeni popełnili ww. przestępstwa, zaś argumentacja i dowody przeciwstawne nie zasługują na uwzględnienie.

Za chybiony uznać należy zabieg skarżącego polegający na przywołaniu zeznań E. S. jako dowodu, który miałby podważać materiał dowodowy obciążający oskarżonych w niniejszej sprawie (pkt II uzasadnienia apelacji). Zeznania tego świadka zostały bowiem poprawnie i zgodnie z

wytycznymi art. 7 k.p.k. ocenione przez Sąd meriti, który dał im wiarę w części wspierającej zeznania P., odrzucając ich wiarygodność w pozostałej części.

Co do czynu z pkt 2) wyroku skarżący ponownie w pkt III uzasadnienia apelacji zakwestionował ocenę zeznań świadka A. P. oraz ustalenia faktyczne, które legły u podstaw przypisania oskarżonym odpowiedzialności za ten czyn. Należy zatem po raz wtóry podkreślić, że sądowa ocena zeznań świadka A. P. jest oceną nie przekraczającą granic oceny swobodnej, zaś zeznania tegoż świadka stanowią stabilną i miarodajną podstawę do poczynienia bezbłędnych ustaleń faktycznych, również w zakresie przypisanego oskarżonym przestępstwa kierowania obrotem narkotykami. Tym bardziej, iż również w tej mierze depozycje świadka znajdują rozległe potwierdzenie w zeznaniach G. P.. Nie ma przy tym znaczenia, dla trafności tych ustaleń, kwestia pozyskiwania wiedzy na ten temat (o czym była już mowa) z relacji innych osób, w tym zwłaszcza od O. Z.. O. Z. (1) zajmował w grupie kierowanej przez oskarżonych wysoką pozycję. Nie ma zatem jakichkolwiek przesłanek by uznać, iż informacje przekazywane przez O. Z. A. P. (szeroko cytowane na str. 6 apelacji) odnośnie kierowania przez oskarżonych handlem narkotykami (w tym narkotykami opisanymi w pkt 2 wyroku), nie odpowiadały rzeczywistości, zwłaszcza iż informacje te w pełni pokrywały się z wiedzą posiadaną na ten temat przez G. P..

G. P. (1) zeznawał (podobnie jak A. P.), iż oskarżeni wyznaczali

do zajmowania się dystrybucją narkotyków K. M. (M.), który zajmował się też magazynami grupy i rozliczeniami finansowymi. Jednak to oskarżeni byli nadal osobami decyzyjnymi w tym zakresie. G. P., dostarczając M. marihuanę musiał bowiem najpierw skontaktować się z oskarżonymi oraz ustalić z nimi ilość i cenę narkotyków, z czego wprost wynika, iż M. nie prowadził magazynów we własnym imieniu (str. 18 – 19 uzasadnienia wyroku). Stanowi to bezpośrednie potwierdzenie zeznań A. P., który wielokrotnie wskazywał, iż w ramach grupy (...) obrót narkotykami był bezpośrednią działalnością jej szefów tj. L. i N.. Oskarżeni wykładali na to pieniądze, oraz ustalali warunki zakupu i sprzedaży, którą realizowali za pośrednictwem wyznaczonej przez siebie osoby, ogarniającej magazyny i rozliczenia (str. 20 – 22). O. Z. (1) załatwiał z oskarżonymi niższą cenę tak, że M. prawie nie zarabiał. P. miał też wiedzę od samego M., iż pieniądze na narkotyki wyłożyli oskarżeni i że trzeba przekazywać im uzyskane z obrotu pieniądze (str. 20).

Sąd meriti, opierając się o relacje A. P. i G. P. przyjął zasadnie, iż oskarżeni kierowali obrotem środkami wymienionymi w pkt 2 wyroku, wykładając na to pieniądze oraz upoważniając konkretną osobę, która nie posiadała w tej mierze żadnej autonomii (M.) do prowadzenia magazynu tych środków, dla przyjmowania ich, przechowywania i wydawania określonym osobom, a także wyrażając zgodę na zakup tych środków do określonych osób za określoną cenę oraz określając cenę ich sprzedaży m. in. za pośrednictwem A. P. i S..

Środki uzyskane ze sprzedaży były przekazywane przez M. oskarżonym L. i N. (str. 41 uzasadnienia). Jakąś część pieniędzy pochodzących z narkotyków oskarżeni przekazywali m. in. O. Z. (str. 12) Nadto O. Z. otrzymywał też prowizję (str. 20 uzasadnienia wyroku), ze sprzedaży towaru (uzyskanego od oskarżonych) przez dalszych uczestników obrotu tj. m. in. przez A. P. i S.. Okoliczność, iż O. Z. zatajał ten fakt przed oskarżonymi (szefami grupy (...)) potwierdza trafność przyjętego przez Sąd meriti toku rozumowania, iż oskarżeni kierowali obrotem ww. środków, przynajmniej na tym jego etapie, który rozgrywał się pomiędzy ich zakupem (za wyłożone wcześniej pieniądze) i przyjęciem do magazynu (prowadzonego przez M.), a ich wydaniem i dalszą dystrybucją za określoną cenę, poprzez łańcuch dilerów (powołujących się niejednokrotnie na udział w grupie (...)) – str. 13).

Zarysowany powyższy ciąg ustalonych bezbłędnie faktów, obrazujących cały proces sterowania procederem obrotu narkotykami przez oskarżonych, wskazuje w sposób nie budzący wątpliwości na poprawność przyjętej przez Sąd meriti konstrukcji sprawstwa kierowanego w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonym w pkt 2 wyroku. Natomiast zastrzeżenia skarżącego, co do oceny prawnej zachowania oskarżonych, przedstawione w zarzucie z pkt 2) oraz w pkt III uzasadnienia, apelacji uznać należy za bezzasadne.

Przytoczone przez skarżącego w tym kontekście, orzeczenia Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, przedstawiają tylko tą część prezentowanych w powyższym

zakresie poglądów doktryny i orzecznictwa, które nie zasługują w ocenie Sądu Apelacyjnego na akceptację, zwłaszcza na gruncie realiów niniejszej sprawy. Jak trafnie zauważył Sąd meriti, przestępstwa dotyczące obrotu narkotykami są specyficzne, gdyż w zasadzie sprowadzają się do zakupu tych środków a następnie do ich sprzedaży. W sprawie niniejszej wyłożenie środków pieniężnych na zakup i upoważnienie innej osoby do dalszej dystrybucji środków w pełni uzasadnia konieczność zakwalifikowania działania oskarżonych jako sprawstwa kierowniczego. Osoba wyznaczona działała bowiem pod ich kierownictwem oraz nie mogła określać i zmieniać cen bez ich zgody. Oskarżeni znali wszystkie elementy przypisanego im czynu zabronionego, zależało im na jego popełnieniu i dla nich był on popełniany. Decydowali od kogo i za ile będą kupowane narkotyki, gdzie i przez kogo będą przechowywane (w magazynie prowadzonym przez M.), określali komu i za ile będą sprzedawane, przejmując następnie większość zysków.

Jest oczywistym, że przy zorganizowaniu opisanego powyżej mechanizmu obrotu narkotykami i przy tak znacznej skali przestępczego procederu, oskarżeni nie byli w stanie bezpośrednio nadzorować, każdego etapu realizacji tegoż przestępstwa. Nie było przy tym ani racjonalnej potrzeby, ani też technicznych możliwości by nieustannie czuwać nad przebiegiem akcji przestępczej. Tym bardziej nie było powodu by przerywać tę akcję w dowolnym momencie, zwłaszcza, iż osoba uprawniona do dystrybucji narkotyków z magazynu (M.) i inni

uczestnicy obrotu funkcjonowali w sposób (co do zasady) niezawodny, wykonując zlecenia oskarżonych i znacznie przyczyniając się do uzyskiwania przez nich stałych, znacznych korzyści majątkowych.

Zastosowanie wobec oskarżonych (którzy zorganizowali i sterowali obrotem narkotykami na dużą skalę), zawężonych kryteriów sprawstwa kierowniczego, określonych w orzecznictwie przytoczonym w uzasadnieniu apelacji – tj. w postaci równoczesnego z akcją przestępczą bezpośredniego kierowania sprawcą, wypełniającym osobiście znamiona czynu zabronionego, wraz z możliwością modyfikacji przebiegu tejże akcji lub wręcz jej przerwania – nie przystaje do realiów faktycznych niniejszej sprawy, jak też wszelkich innych spraw dotyczących obrotu ww. środkami.

Przyjęcie powyższych, zawężonych kryteriów musiałoby doprowadzić w tym przypadku do niedorzecznej konkluzji, iż konstrukcja sprawstwa kierowniczego nie ma w ogóle zastosowania przy przestępstwach związanych z obrotem narkotykami, albo też ewentualnie może być zastosowane tylko wówczas, gdy sprawca kierowniczy osobiście czuwa (obserwuje, nasłuchuje) nad wykonywaniem każdej z czynności realizującej znamiona obrotu (tj. w praktyce, w przypadku przedmiotowej sprawy, nad fizycznym przyjmowaniem i wydawaniem narkotyków z magazynu).

W tym miejscu wypada podkreślić, iż w powyższym zakresie na pełną akceptację zasługuje przeciwstawny, ugruntowany w doktrynie i orzecznictwie, pogład

wskazujący, iż nie ma żadnych racjonalnych powodów by odmówić statusu sprawcy kierowniczego w rozumieniu art. 18 k.k. osobie, która poweźmie zamiar realizacji akcji przestępczej, przygotowuje cele i plan działania, wyszuka wykonawców poszczególnych ról, przygotowuje dla nich środki działania, wyznaczy czas i miejsce popełniania czynu zabronionego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2010 r. V KK 94/10). Sprawca kierowniczy, również w takim wypadku, realizuje swój własny zamiar popełnienia tego czynu, tyle tylko, że bezpośrednio czynności wykonawcze (tak jak w sprawie niniejszej) podejmują osoby specjalnie w tym celu zaangażowane. Koncepcje przeciwne (obszernie przytaczane w uzasadnieniu apelacji), zgodnie z powyższym stanowiskiem Sądu Najwyższego, odnoszą się tylko do jednej postaci kierowania przestępstwem polegającej na stałym i bezpośrednim „dowodzeniu” akcją przestępczą, kiedy występuje możliwość podejmowania przez kierującego decyzji, co do rozpoczęcia akcji przez bezpośrednich wykonawców, co do zmiany sposobu jej realizacji a nawet co do jej przerwania.

Istotą sprawstwa kierowniczego według art. 18 § 1 k.k. nie jest jednak to, aby taki sprawca był na miejscu zdarzenia i mógł dowodzić bezpośrednio akcją przestępczą, jak to zdaje się przyjmować autor apelacji, cytując orzecznictwo, które opowiada się za taką (zawężoną) koncepcją ww. sprawstwa. Intencją wprowadzenia instytucji sprawstwa kierowniczego było bowiem uznanie za sprawcę osoby, która sama nie zachowuje się w sposób zabroniony przez przepis ale pełni

rolę organizatora przestępstwa. Kierujący nie wykonuje sam czynności realizujących akcję przestępczą, może być od nich oddalony pod względem miejsca i czasu, ale decyduje o podstawowych składnikach tej akcji, stając się jej „mózgiem” oraz decydując o sposobach wykonywania czynności zabronionej. Natomiast taka interpretacja, iż do wystąpienia sprawstwa kierowniczego konieczne jest aby sprawca musiał nieustannie panować nad przebiegiem akcji przestępczej, będąc w czasie i na miejscu przestępstwa jest sprzeczna z istotą normy z art. 18 § 1 k.k. i z intencją ustawodawcy (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie sygn. akt II AKa 56/11).

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w postanowieniu z dnia 13 stycznia 2004 r. sygn. akt V KK 170/03, pojęcie kierowania wykonawstwem czynu zabronionego obejmuje nie tylko panowanie nad dokonaniem czynu przez inną osobę, ale też (w znaczeniu szerszym) obejmuje ponadto zorganizowanie wykonania czynu zabronionego przez inną osobę. Opracowanie planu, wyznaczenie ról, określenie miejsca i sposobu działania, zaopatrzenie wykonawców w niezbędne środki, zapewnienie im bezpieczeństwa itp. uzasadniają przyjęcie konstrukcji sprawstwa kierowniczego także w przypadku gdy organizator nie kierował już samym przebiegiem akcji przestępczej (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2004 r. sygn. akt V K 170/03 wraz z przywołanymi tam poglądami komentatorów).

Podzielając powyższe stanowisko i przenosząc je na grunt

niniejszej sprawy uznać należy, iż oskarżeni - sterując procesem zakupu, przechowania i dalszej sprzedaży środków odurzających, określając ich ceny, wskazując osoby dostarczające (m. in. P.), odbierające (m. in. P.), wynajmując magazyn i zlecając jego prowadzenie określonej osobie (M.) wraz z upoważnieniem do dokonywania rozliczeń oraz przyjmowania i wydawania ww. środków, a także finansując zakup tych środków i pobierając pochodzące z ich sprzedaży zyski - a więc w istocie organizując w całości powyższe przedsięwzięcie do strony intelektualnej i logistycznej - byli sprawcami kierowniczymi w rozumieniu art. 18 § 1 k.k., realizującymi swój własny zamiar popełnienia czynu przypisanego im w pkt 2 wyroku. Przy tym - przyjmując, iż całokształt wyżej opisanych działań stanowi jedną, zakrojoną na szeroką skalę akcję przestępczą - należy dostrzec, że oskarżeni mogli bez żadnych przeszkód zmieniać sposób realizacji tejże akcji (choćby ustalając nowe ceny obrotu) lub też hipotetyczne, mogliby w każdym momencie przerwać ww. akcję po prostu „zamykając” magazyn i kończąc w ten sposób proceder obrotu ww. środkami. Sytuacja taka spełnia nawet zawężone kryteria sprawstwa kierowniczego z art. 18 § 1 k.k., określone w orzecznictwie przytoczonym w uzasadnieniu apelacji.

Podsumowując stwierdzić trzeba, że zarzut obrazu art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, sformułowany w pkt 2 apelacji jest bezzasadny w stopniu oczywistym, podobnie jak omawiany na wstępie zarzut z pkt 1 apelacji.

Z tych względów, wobec bezzasadności zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonych, brak jest jakichkolwiek podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym we wnioskach apelacyjnych, a tym samym wyrok ten zasługiwał na osiągnięcie rangi prawomocności.	
Wniosek	
- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych A. N. (1) oraz S. L. (1) od popełnienia czynów przypisanych im w zaskarżonym wyroku.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.	
Powody omówiono wyżej w pkt 3 Lp. 2	

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1	Przedmiot utrzymania w mocy

Zaskarżony wyrok w całości	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy.	
Powody omówiono w pkt 3 Lp. 2	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.	
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.	
	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.	

4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	5)	Zwolniono oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze z powodów wskazanych w pkt 7 uzasadnienia zaskarżonego wyroku na podstawie art. 624 § 1 k.p.k.

PODPIS

Dorota Radlińska Rafał Kaniok Katarzyna Capałowska

1.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonych		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie w całości		
1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana